

Иван Вазов

Мома Ангелина

Колчем заран си замина,
гледам бяла Ангелина
посред двори, че си спава:
зора грее, тя не става,
славей пее, тя не шава.
И до нейната главица
бардак стои със водица,
а във него китка цвете.
Пусти порти и проклети,
залостени, заградени,
заклучени и подпрени –
не съм змия да се вмъкна,
не съм пиле да префръкна,
нито елен да премина,
да цалуна Ангелина.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8385>]